

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobce: **H. S.**, nar., st. přísl. A. i. r., t.č. bytem, právně zastoupen JUDr. Jiřím Vyvadilem, advokátem se sídlem Panenky 353, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.01.2017, č.j. OAM-176/LE-BE02-P06-PD2-2011,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného 19.01.2017, č.j. OAM-176/LE-BE02-P06-PD2-2011, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Jiřího Vyvadila, advokáta se sídlem Panenky 353, Praha.
- III. Ustanovenému tlumočnickovi Mgr. F. A., bytem B. V. 986/2, O. – B. l., **se p ř i z n á v á** odměna za tlumočnický úkon ve výši 657 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

I.
Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.01.2017, č.j. OAM-176/LE-BE02-P06-PD2-2011 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V napadeném rozhodnutí žalovaný předně uvedl, že k udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany a jejímu následnému prodloužení bylo v případě žalobce přistoupeno, neboť v zemi jeho původu probíhal ozbrojený konflikt, který mohl eventuálně způsobit vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobce by tak mohl být ve vlasti ohrožen na životě či lidské důstojnosti z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu, který byl v Afghánistánu celoplošně rozšířen. Kvůli němu pak mohlo být negativně ovlivněno zejména civilní obyvatelstvo země.

Žalovaný shrnul obsah pohovoru, který byl s žalobcem proveden dne 12.09.2016. V rámci něho žalobce mj. uvedl, že v Afghánistánu, kde bydlel spolu s rodiči, není stále bezpečno a nikoho tam nemá, neboť jeho rodiče jsou v Íránu. Další důvody pro svou žádost neuvedl. K aktuální bezpečnostní situaci v zemi jeho původu konstatoval, že tam dlouho nebyl, téměř pět let pobývá v ČR. Podle zpráv z novin je to však všude v Afghánistánu nebezpečné a lidé odtamtud utíkají. Informace o zemi původu čerpá z televize, novin, televizních zpráv, Google a BBC. Před svým odjezdem z vlasti žil dlouhou dobu v Íránu. V Afganistánu žil ve městě Kandahár, přičemž aktuální bezpečností situace v tomto místě není dobrá a na základě zpráv zde stále probíhá válka. Pro něj je však situace těžší, neboť se hlásí k národnosti Hazára. Má také jiné náboženství, jelikož vyznává šiitský islám. K možnosti přesídlení uvedl, že slyšel, že Kábul je bezpečnější. To však nikdo nemůže tvrdit jen na základě toho, že tam méně padají bomby. Na území Afghánistánu nemá žádné rodinné příslušníky, neboť všichni bydlí v Íránu. Je s nimi v kontaktu. Jeho příbuzní neuvažují o tom, že by se do země původu vrátili. Osobně žalobce v zemi svého původu žádné potíže nepociťoval, neboť v době svého odjezdu ze země byl ještě malé dítě. Mohl by se přestěhovat za rodiče do Íránu. Má doklad, dostane cestovní vízum a může je navštěvovat. V Íránu by nicméně žít nemohl, neboť nemá doklad na to, aby tam žil, jeho rodiče tam žijí nelegálně. V Íránu neexistuje azyl, možná jen pro lidi, kteří tam bydlí 20 let. Na otázku, zda měl v zemi původu ještě nějaké další potíže, uvedl, že pro lidi z etnika Hazára je situace těžká. Hazárové jsou v zemi málo procentuálně zastoupeni a jejich náboženství je trochu jiné. Ohledně rodinných příslušníků a jiných sociálních vazeb na území ČR žalobce odpověděl, že od roku 2013 bydlí sám. Otevíral obchod v Břeclavi, tři roky podniká a platí zdravotní a sociální pojištění zaměstnancům. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý. Je pro něj důležité, aby se naučil dobře česky.

Žalovaný při posouzení žádosti žalobce vycházel zejména z informací o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Afghánistánu, konkrétně ze zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Afghánistánu za rok 2015 ze dne 13.04.2016, zprávy MZV Spojeného království o lidských právech a demokracii za rok 2015 ze dne 21.04.2016, informace MZV ČR ze dne 01.07.2015, Informace Valného shromáždění – Rady bezpečnosti OSN o situaci v Afghánistánu a jejích důsledcích pro mezinárodní mír a bezpečnost ze dne 07.03.2016, Informace EASO o bezpečnostní situaci v Afghánistánu z ledna 2016, Informace UNHCR ze dne 19.04.2016, Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27.01.2016, Výroční zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Afghánistán ze dne 01.06.2016, Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 ze dne 24.02.2016 a Informace ČTK ze dne 05.10.2016 a ze dne 04.10.2016.

Podle informace EASO z ledna 2016 probíhá v Afghánistánu množství bezpečnostních incidentů. V zemi jsou i oblasti, které jsou pod stálou kontrolou centrální afghánské vlády a v nichž je bezpečnostní situace až na dílčí události konstantní. Za jednu z bezpečnějších je rovněž pokládána situace v afghánském hlavním městě Kábulu jakožto administrativním a politickým centru země, kam se z důvodu výskytu pracovních příležitostí a dostatečného zajištění základních životních potřeb koncentruje velké množství vnitřně vysídlených osob z jiných částí Afghánistánu. Podle informací OSN byla během léta 2015 většina konfliktů hlášena v jižních a východních částech země v provinciích Kandahár, Gházní, Hilmanda, Kúnar. Podle zprávy UNHCR existuje v Afghánistánu celá řada profilů potencionálně ohrožených osob. Příslušnost konkrétní osoby k některé z kategorií těchto osob však nemusí explicitně znamenat zcela jisté ohrožení daného jedince. Záleží na komplexním zhodnocení situace dané osoby v zemi. Mezi profily potencionálně ohrožených osob patří lidé, kteří mají nebo jim jsou přisuzovány vazby na mezinárodní společenství a zahraniční síly, novináři a jiní mediální pracovníci, muži v bojeschopném věku náchylní k naverbování, civilisté podezřelí z podpory protivládních živlů, menšinové náboženské a etnické skupiny a osoby porušující právo šaría, islámské normy, společenské mravy a tradiční hodnoty afghánské společnosti, ženy a děti ve specifických situacích, postižení jedinci a zejména duševně postižené osoby, osoby s odlišnou sexuální orientací a/nebo genderovou identitou, podnikatelé a jiní majetní lidé, jedinci zapletení do krevní msty či osoby vystavené hrozbě obchodu s lidmi či nuceným pracím.

Žalovaný se dále vyjádřil k politické a bezpečnostní situaci. Podle zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Afghánistánu za rok 2015 ze dne 13.04.2016 byla po prezidentských volbách v roce 2014 vytvořena Vláda národní jednoty, která se dlouhodobě vypořádává s obtížemi ohledně obsazování klíčových pozic kvůli vnitřním etnickým rozkolům, odporu parlamentu a uplatňování klientelismu. Ke dni 01.01.2015 ukončily jednotky ISAF, v jejichž čele stálo NATO, v zemi svou bojovou misi, a ANSF (Afghánské národní bezpečnostní síly) převzaly plnou odpovědnost za bezpečnostní situaci v zemi. I přes některé sporné momenty si civilní orgány obecně udržely kontrolu nad tamními bezpečnostními silami a i nadále usilují o udržení stávajících pozic a stabilizaci bezpečnostní situace v zemi. Dále žalovaný poukázal na zprávu MZV Spojeného království o lidských právech a demokracii za rok 2015, podle níž na pozadí bojů s povstalcí a nestability je podle odhadů agentury Freedom House aktuálně přibližně 10 % správních okresů v zemi v rukou rebelů z hnutí Talibán a na dalších 10 % se odehrávají boje mezi vládními a povstaleckými silami, nicméně zbytek území je plně pod kontrolou současného státního aparátu Afghánistánu. Podle Výroční zprávy Amnesty International ze dne 24.02.2016 okolnosti úmrtí většiny civilních obětí připsaných Talibánu a jiným povstaleckým skupinám byly shledány jako porušení mezinárodního humanitárního práva rovnajícímu se válečným zločinům. Z hodnocení dalších zpráv o zemi původu žalobce je třeba zmínit zejm. výroční zprávu organizace Freedom House – Svoboda ve světě 2016 – Afghánistán ze dne 01.06.2016, podle níž se od roku 2001 tradičně marginalizovaná šiitská komunita, kam patří většina etnických Hazárů, těší vyššímu zastoupení v politice i národních institucích. Účast na veřejném životě je nicméně pro všechny skupiny obyvatel stejně omezována nedostatkem bezpečnosti, zmanipulovanými volbami a dominantním postavením místních kmenových struktur. Podle statistik bylo na konci roku 2015 v Afghánistánu přibližně 1,5 milionu osob vnitřně vysídlených v důsledku bojů v průběhu

roku. Velké množství afghánských občanů v roce 2015 rovněž uprchlo do zahraničí, zejm. do zemí EU.

Žalovaný dospěl k následujícím závěrům. V zemi původu žalobce dochází i v současné době v některých lokalitách k bezpečnostním incidentům, ostatně jako v dalších zemích včetně některých zemí EU. Tyto incidenty jsou však pouze lokálního charakteru a jen v oblastech, které nejsou pod plnou kontrolou centrální afghánské vlády. Tudíž se nejedná o celoplošně rozšířené nerozlišující násilí, které by postihovalo celé území Afghánistánu bez rozdílu jako v době, kdy byla dotyčnému doplňková ochrana udělena. V Afghánistánu je většina lokalit z bezpečnostního hlediska stabilní a nekonfliktní. Žalobce přitom neuvedl žádný důvod, proč právě v jeho konkrétním případě by tento návrat do země jeho původu nemohl být z bezpečnostních důvodů možný. Opakovaná tvrzení žalobce, že se situace v Afghánistánu od doby udělení doplňkové ochrany razantně zhoršila, odmítl žalovaný v kontextu citovaných informací jako zcela nepravdivé. Jeho tvrzení lze považovat i za účelové s cílem dosáhnout prodloužení pobytového statusu, pro nějž již dotyčný nesplňuje zákonné podmínky. Na základě aktuálních informací o zemi původu lze konstatovat, že se situace v Afghánistánu již nedá pokládat za stav celoplošně rozšířeného vnitřního ozbrojeného konfliktu. Ozbrojené střety jsou omezené a v této souvislosti žalobci nehrozí nebezpečí vážné újmy. Ani nelze předpokládat, že by se v budoucnu měla situace nějak radikálně měnit.

K tvrzeným potížím žalobce v souvislosti s příslušností k hazárské menšině žalovaný uvedl, že se jedná o skutečnost, s níž se v dostatečné míře vypořádal již v předchozím řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci prvotního rozhodnutí ze dne 06.11.2012, jímž mu byla udělena doplňková ochrana. Žalobcem tvrzené ohrožení pro jeho národnost tak žalovaný vyhodnotil z hlediska nových důvodů pro prodloužení doplňkové ochrany jako nerelevantní a opětovně se jím v rámci aktuálně vedeného správního řízení samostatně nezabýval. Žalovaný rovněž neshledal, že by se situace v Afghánistánu v případě menšiny Hazárů změnila tak, že by tam došlo až k takovým závažným a podstatným změnám, které by měly trvalý charakter a neumožňovaly by žalobcům bezpečný návrat do vlasti s ohledem na jeho etnickou příslušnost. Žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že mohou být příslušníci hazárského etnika poškozeni útoky ze strany protivládních islamistických hnutí, neboť se jedná o konkurující skupiny obyvatel v zemi. V žádném případě nejde o cílené pronásledování Hazárů a jejich diskriminaci ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek. Žalobce navíc své důvody tvrzené diskriminace více nespecifikoval a nepodpořil žádnými relevantními důkazy ani jinými materiály, které by se měly jakkoliv vztahovat na konkrétní osobu žadatele a prokazovaly tak jeho pronásledování v zemi jeho původu, kromě jeho obecných názorů a domněnek založených na zprávách a informacích z televizního zpravodajství a z internetu. Afghánská vláda proti opozičním ozbrojeným islamistickým skupinám, které dlouhodobě ohrožují bezpečnost státu a civilního obyvatelstva, cíleně bojuje, rozhodně je netoleruje. Proto se nejednalo o relevantní důvod pro prodloužení doplňkové ochrany na území ČR. Žalobce nepatří do žádné ze zranitelných skupin, jejichž nucené návraty ani podle nejnovějšího stanoviska UNHCR ze dne 19.04.2016 nejsou doporučovány (osamělé ženy, děti, starší osoby či zdravotně postižení). Pokud by se žalobce z jakéhokoliv důvodu nechtěl vrátit právě do provincie Kandahár, kde má v zemi původu dle svého tvrzení trvalé bydliště, nic mu nebrání v tom

přestěhovat se do jiné části Afghánistánu, jako je například Kábul, či jiné lokality v rámci afghánského území. V posuzovaném případě již pominuly důvody, pro které mu byla udělena doplňková ochrana, a v případě jeho návratu do vlasti mu v této souvislosti již nehrozí nebezpečí vážné újmy.

Žalobce nově v žádosti o prodloužení doplňkové ochrany uvedl, že již tři roky pracuje jako podnikatel v Břeclavi a je pro něj důležité, aby se naučil český jazyk. Jeho tvrzení žalovaný vyhodnotil jako irelevantní z hlediska řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to ani v případě prodloužení již udělené doplňkové ochrany. Žalobci byla doplňková ochrana udělena z toho důvodu, že žalovaný nemohl v době vydání svého rozhodnutí bezpečnostní situaci v zemi původu považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala jeho bezpečný návrat do vlasti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V době vydání tohoto rozhodnutí žalovaný vyhodnotil, že by mohl být žalobce eventuálně ohrožen na životě či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního či vnitřního konfliktu. V období od udělení doplňkové ochrany žalobci došlo k podstatnému vývoji událostí a civilní osoby již nejsou nevyhnutelně bezprostředně ohroženy na své bezpečnosti. Z uvedených důvodů žalovaný v souladu s ustanovením § 53a odst. 4 zákona o azylu žalobci neprodloužil doplňkovou ochranu.

II. Obsah žaloby

Žalobci byla doplňková ochrana a následně její prodloužení uděleno na základě rozhodnutí žalovaného, který shledal, že v zemi jeho původu probíhal ozbrojený konflikt, který by mohl eventuálně způsobit vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dle žalobce tato situace stále přetrvává, proto se rozhodl požádat o prodloužení doplňkové ochrany. Informace shromážděné žalovaným poukazují na značné množství bezpečnostních incidentů. V zemi jsou podle žalovaného oblasti, které jsou pod stálou kontrolou afghánské vlády a ve kterých je bezpečnostní situace až na dílčí události konstantní. S tímto tvrzením však žalobce nesouhlasil. Dle Světové zprávy 2017 od organizace Human Rights Watch ze dne 12.01.2017 OSN zdokumentovala 8.397 civilních obětí k datu 30.09.2016, z toho 61 % vinou útoků Talibánu a jiných povstalců. Rovněž v Kábulu došlo ke zvýšení počtu smrtících útoků. Ani v Mazár-e Šaríf není dle zprávy UNAMA bezpečno. Rovněž Amnesty International uvedla, že konflikt v Afghánistánu v posledním roce zesílil.

Hypotéza žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení v rámci afghánského území je nesprávná. Z uvedených zpráv je jasné, že k útokům na civilisty dochází i v oblastech, které dle tvrzení žalovaného patří mezi nejbezpečnější oblasti. Možná je zde nižší procento útoků na civilisty, nicméně pořád zde hrozí žalobci velké riziko vážné újmy.

Žalobcem uváděné zprávy dokládají, že v Afghánistánu není stav takový, aby se dalo polemizovat o klidné situaci. Žalovaný při posuzování důvodů odejmutí doplňkové ochrany nepřihlédl k tomu, zda je změna okolností tak významná a trvalé povahy, že osobě mající nárok na doplňkovou ochranu již nehrozí nebezpečí vážné újmy.

Hazárové jsou v Afghánistánu vystaveni pronásledování ze strany teroristických organizací, přičemž vláda není schopna této skupině obyvatel poskytnout dostatečnou a bezpečnou ochranu. Ze zpráv uvedených žalobcem plyne, že za období posledních tří let se situace Hazárů v Afghánistánu zhoršila (např. zpráva UNHCR ze dne 19.04.2016). Tyto informace dokládají špatnou situaci pro členy etnické menšiny Hazárů v Afghánistánu. Vycestování zpět do jeho rodné země by tedy žalobci mohlo způsobit újmu představující nelidské nebo ponižující zacházení, které je v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.

Žalovaný navíc vůbec nezohlednil individuální okolnosti jeho případu, tj. v zemi svého původu nestrávil více než 8 let svého života, neboť byl nucen s rodiči emigrovat do Íránu. Jeho rodiče v Íránu pobývají nelegálně, žalobce však v současné době mluví česky, vlastní podnik a žije zde již 5 let.

Žalobce dále namítal, že nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí nesplňuje požadavky na náležité definování účastníka řízení dle ustanovení § 68 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 18 odst. 2 správního řádu. Stejně tak v rozhodnutí absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno. Jednou ze zcela klíčových věcí je přitom uvedení ve výrokové části rozhodnutí též ustanovení kompetenční, tak aby byl definován věcně a místně příslušný správní orgán, který je oprávněn ve věci rozhodovat.

Žalobce dále namítal porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, dle kterého je povinností správních orgánů účastníka řízení nejenom seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a umožnit mu se k podkladům vyjádřit, nýbrž taktéž se s jeho případnými námitkami vypořádat v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 17/2007-66). Žalobci sice bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, tento se k nim taktéž vyjádřil, avšak adekvátní reakce žalovaného v napadeném rozhodnutí zcela chybí. Žalobce totiž odmítl absolutní správnost a aktuálnost podkladů, které žalovaný shromáždil, a přestřel argumenty o bezpečnostní situaci v zemi původu, které dle jeho názoru zakládají předpoklad pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný však na toto nikterak nereagoval, uplatněné připomínky nevyvrátil a vyjádření žalobce ignoroval. Žalovaný ignoroval i jím shromážděné podklady, i když je z nich zřejmé, že situace v Afghánistánu je stále nestabilní či zhoršující se.

Dle žalobce závěr žalovaného ignoruje nejen podklady shromážděné jím samotným, ale i obecnou realitu života v Afghánistánu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí a v něm uvedený popis života v Afghánistánu vypadá, jako by se v případě této země jednalo prakticky o dovolenkovou oblast. Z veřejně dostupných zdrojů je však známo, že i v roce 2016 docházelo v Afghánistánu k množství útoků teroristických hnutí, při kterých bylo zraněno množství osob. Žalovaný přitom vycházel i z několik let starých zpráv, avšak poslední zprávy Human Rights Watch, Amnesty International a OSN se shodují na tom, že poslední rok byl z hlediska bezpečnosti mnohem horší, než roky předchozí. Po krátkodobém zlepšení bezpečnostní situace došlo ke stažení velké části zahraničních vojsk, což mělo mj. za následek posílení pozic Talibánu, které vedlo k nárůstu bojů a teroristických činů. Žalobce přitom odkázal na stanovisko Ministerstva zahraniční ČR ze dne 16.08.2016, které nedoporučuje privátní cesty ani cesty s cestovními kanceláři, a to

právě z důvodu nepředvídatelnosti situace a minimálních záruk poskytnutí včasné pomoci v případě nebezpečí. Žalobce odkázal i na zprávy z denního tisku (např. článek ze zpravodajského serveru www.idnes.cz). Dle žalobce je podle respektovaných medií i vládních zdrojů bezpečnostní situace mnohem horší než v době, kdy byla žalobci doplňková ochrana udělena. K tvrzeným změnám situace v zemi skutečně došlo, ale pouze k horšímu. V jeho zemi původu tedy reálně probíhá ozbrojený konflikt neurčitého rozsahu mezi teroristickou organizací Talibán a státními orgány. Žalobce je civilista a dle zpráv je zjevné, že dochází k nerozlišujícímu násilí, kdy v důsledku této situace civilisté umírají. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí s odkazem na zprávu UNHCR definoval skupiny ohrožených osob, kterým by mohlo hrozit nebezpečí. Žalobce lze přitom zjevně podřadit pod několik těchto skupin (muži v bojeschopném věku, jedinci zapletení do krevní msty, podnikatelé), avšak žalovaný jej do žádné takové skupiny nezařadil.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření zejména uvedl, že podklady, z nichž žalovaný vycházel, nelze označit za neaktuální, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 19.01.2017. Žalovaným použité informace pak byly publikovány v časovém rozpětí od 01.07.2015 do 05.10.2016. Shromážděné podkladové informace pocházejí z důvěryhodných zdrojů a splňují i další kritéria na ně kladená judikaturou (jsou relevantní, vyvážené, aktuální a ověření z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné). Po zhodnocení aktuální bezpečnostní situace v Afghánistánu správní orgán posoudil také individuální situaci žalobce v případě jeho návratu do vlasti. V napadeném rozhodnutí žalovaný nepominul, že po ukončení bojové mise jednotek ISAF v čele s NATO převzaly plnou zodpovědnost za bezpečnostní situaci v zemi Afghánské národní bezpečnostní síly. Civilní orgány státu si však i přes některé sporné momenty udržely kontrolu nad tamními bezpečnostními silami a nadále usilují o udržení stávajících pozic a stabilizaci bezpečnostní situace v zemi a spolupracují s UNHCR a s humanitárními organizacemi v poskytování pomoci vnitřně přesídleným osobám i navracejícím se uprchlíkům. Podle žalovaného nelze dovodit, že v důsledku nestability, úsilí rebelů z hnutí Talibán či bojů s povstalci by státní aparát ztratil kontrolu nad většinou území. Žalovaný nepopírá výskyt značného množství bezpečnostních incidentů v zemi a ani složitost aktuální bezpečnostní situace v Afghánistánu. V průběhu správního řízení tedy nebyly zjištěny skutečnosti dokládající, že by v případě návratu mohl být právě žalobce vystaven ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (žalovaný zde odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.03.2009, č.j. 5 Azs 28/2008-68). Žalovaný poukázal i na znění kvalifikační směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU a také per analogiam na rozsudek NSS ze dne 26.10.2016, č.j. 1 Azs 214/2016-32, týkající se situace na Ukrajině, a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23.05.2016, č.j. 29 Az 26/2015-80. Dle žalovaného násilné akty Talibánu, Islámského státu či jiných ozbrojených skupin vůči civilistům nedokládají, že by se situace vymkla afghánské státní moci z rukou do té míry, že by se jednalo o celoplošně rozšířený vnitřní ozbrojený konflikt, postihující celé území Afghánistánu.

Žalovaný se zabýval i příslušností žalobce k hazárské menšině, stejně jako se jí zabýval v rozhodnutí ze dne 24.10.2014, kterým mu byla udělena doplňková ochrana. Odkázal i na zastoupení Hazárů v politice i národních institucích a na provincii, v nichž Hazárové početně převažují. V rozhodnutí přitom nepopřel, že příslušníci tohoto etnika mohou být terčem útoků ze strany Talibánu, což nicméně nelze označit za projev cíleného pronásledování či diskriminace státními orgány či bezpečnostními složkami. Žalovaný poukázal i na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 05.7.2016, *ve věci A. M. proti Nizozemsku* týkajícím se postavení příslušníků hazárské národnosti v Afghánistánu. ESLP situaci v Afghánistánu nepovažoval za natolik trýznivou, že by existovalo skutečné riziko zacházení zakázaného dle čl. 3 Úmluvy, pokud by osoba hazárského původu byla deportována do Afghánistánu. ESLP ve svém rozsudku v případě *H. a B. vs. Velká Británie* nerozhodl, že je v Afghánistánu obecná situace vyznačující se takovým násilím, že by existovalo skutečné riziko špatného zacházení jednoduše následkem toho, že je tam jedinec vrácen.

Afghánská vláda rovněž dlouhodobě a aktivně vede boj s příslušníky protivládně orientovaných skupin, konkrétně hnutí Talibán či samozvaného Islámského státu, a rozhodně je netoleruje. Nelze přehlédnout, že ani vyspělé státy Evropy nejsou navzdory vynaloženému úsilí schopny civilní obyvatele vždy varovat a ochránit před obdobnými konkrétními, předem komplikovaně odhalitelnými a zákeřnými akcemi, k jejichž realizaci navíc často dochází za účasti sebevražedných útočníků (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.09.2014, č.j. 6 Azs 192/2014–30, týkajícího se obecného strachu z terorismu a jeho relevance pro udělení mezinárodní ochrany).

Napadené rozhodnutí rovněž netrpí tvrzenými formálními nedostatky, neboť umožňuje dostatečnou identifikaci osoby žadatele o mezinárodní ochranu. V posuzované věci není pochyb ani předmětem sporu, že žalovaný rozhodoval jako věcně a místně příslušný správní orgán ve věcech udělování mezinárodní ochrany, proto absence kompetenčního ustanovení ve výroku rozhodnutí nemůže mít vliv na zákonnost rozhodování ve smyslu hmotněprávním.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Z obsahu správního spisu zdejší soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Ve správním spisu je obsažena původní žádost ze dne 16.08.2012, rozhodnutí ve věci udělení doplňkové ochrany na 24 měsíců ze dne 24.10.2012, žádost o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 25.08.2014, rozhodnutí ve věci prodloužení doplňkové ochrany na 24 měsíců ze dne 15.09.2014 a žádost o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 23.08.2016. Dále je ve spisu založen mj. Protokol o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 12.09.2016. Z něj plyne, že žalobce žádal o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu, neboť v Afghánistánu, kde bydlel s rodiči, je stále nebezpečno a nikoho tam nemá, rodiče žijí v Íránu. V Afghánistánu dlouho nebyl, téměř 5 let je v ČR. Podle novin, televize, Googlu a BBC ví, že je v zemi stále nebezpečno a lidé odtud utíkají. Dále uvedl, že v Kandaháru a okolí je nebezpečno, podle zpráv je tam stále válka. Pro žalobce, který je jiné národnosti Hazára a má jiné náboženství (jiný islám – šiitský), je to tam těžké. K dotazu, zda přemýšlel o možnosti přestěhovat se na jiné místo v Afghánistánu, uvedl, že

ne. Někdo žalobci sice říkal, že je Kábul bezpečnější, ale tomu nevěřil. S rodinou v Íránu je v kontaktu, ale jeho rodina neuvažuje o návratu do Afghánistánu. Ke své osobní situaci v Afghánistánu uvedl, že pro něj jako pro Hazára je to těžké. Je tam totiž jen málo procent Hazárů, navíc jeho náboženství je trochu jiné, přičemž sunnité ročně zabijí hodně šiitů. K vazbám v ČR poznamenal, že bydlí sám od roku 2013, otevíral obchod v Břeclavi, tři roky je podnikatelem a platí zaměstnancům zdravotní a sociální pojištění.

Ve správním spise je dále založen Protokol o seznámení se s poklady ze dne 19.10.2016. Žalobce k dotazu žalovaného, zda se chce seznámit s obsahem podkladů a vyjádřit se k nim, uvedl, že mu to takto stačí. K doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce doložil kopii daňového přiznání. Ke zdrojům informací a způsobu jejich využití žalobce mj. konstatoval, že většina zpráv organizací není 100 % skutečná. Dle žalobce je situace každé národnosti jednotlivých osob v Afghánistánu individuální. Organizace ve svých zprávách píší, že se jedná o obecnou situaci.

Obsahem správního spisu jsou dále zejména tyto zprávy o zemi původu žalobce: Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v Afghánistánu za rok 2015 ze dne 13.04.2016, Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 ze dne 21.04.2016, Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 98858/2015-LPTP ze dne 01.07.2015, Informace Valného shromáždění – Rady bezpečnosti OSN č. A/70/775 – S/2016/218 o situaci v Afghánistánu a jejích důsledcích pro mezinárodní mír a bezpečnost ze dne 07.03.2016, Informace UNHCR ze dne 19.04.2016, Informace EASO o bezpečnostní situaci v Afghánistánu z ledna 2016, Výroční zpráva Human Rights Watch 2016 ze dne 27.01.2016, Výroční zpráva Freedom House 2016 – Afghánistán ze dne 07.06.2016, Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 ze dne 24.02.2016 a Informace ČTK ze dne 05.10.2016 a 04.10.2016.

V. Průběh jednání

Ve věci bylo nařízeno jednání na den 22.3.2018. Právní zástupce žalobce však telefonicky požádal o odročení jednání z důvodů dopravních komplikací na dálnici, přičemž k jednání se nedostavil ani předvolaný tlumočník. Soud proto po telefonické domluvě s právním zástupcem žalobce jednání odročil na den 29.3.2018.

Na jednání konané dne 29.3.2018 se právní zástupce žalobce bez omluvy nedostavil. Soud proto jednal v jeho nepřítomnosti. Žalovaný se z nařízeného jednání omluvil.

Soud provedl nejprve důkaz zprávami týkajícími se bezpečnostní situace na území Afghánistánu, jež žalobce navrhoval prostřednictvím odkazu na internetové stránky. Většina dokazování byla provedena cizojazyčnými listinami, konkrétně listinami v anglickém jazyce. S ohledem na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.04.2015, č.j. 9 As 12/2014-60, publ. pod č. 3239/2015, však soud dovodil, že v případě, kdy účastníci řízení i správní orgán takovým listinám rozumí a není o nich

sporu, není nutné trvat na překladu takových cizojazyčných listin. Zdejší soud proto upustil od požadavku přeložit cizojazyčné listiny do českého jazyka.

Jako první provedl zprávu Human Report 2017 – Afghanistan, zpracovanou organizací Human Rights Watch, dle které Organizace spojených národů (dále jen „OSN“) zdokumentovala k 30.09.2016 8.397 civilních obětí, tj. přibližně stejný počet jaký byl zaznamenán v prvních devíti měsících roku 2015. Talibán a ostatní povstalci byli zodpovědní za 61 % těchto civilních obětí, vládní síly poté způsobily 23 % civilních obětí. V městě Kábulu došlo ke vzrůstu zejména smrtících útoků, mezi něž patří rovněž sebevražedný útok prostřednictvím bomby umístěné v nákladním autě z 16.04.2016. Auto vybuchlo na parkovišti přilehlého k ředitelství ochrany ozbrojených sil. Talibán za tento výbuch, který usmrtil 56 civilistů a zranil více než 300 civilistů, převzal zodpovědnost. Dne 23.07.2016 několik sebevražedných bombardování v průběhu masového průvodu etnických Hazárů usmrtilo minimálně 80 lidí a více než 250 jich bylo zraněno. K tomuto útoku se přihlásili skupiny přidružené k tzv. Islámskému státu.

Dále soud provedl důkaz zprávou ze serveru Asistenční mise OSN v Afghánistánu (dále jen „UNAMA“) z 12.01.2017, nazvané jako „United nations security council statement on terrorist attacks in Afghanistan, dle které Rada bezpečnosti OSN odsoudila ohavné a zbabělé teroristické útoky, které se odehrály v Kábulu dne 10.01.2017. Jejich výsledkem bylo více než 120 usmrčených či zraněných, jakož i sebevražedný bombový útok v Helmandu, kde bylo více než 13 lidí usmrceno či zraněno. K oběma těmto útokům se přihlásil Talibán. Rada bezpečnosti OSN rovněž silně odsoudila teroristický útok v Kandaháru ze dne 11.01.2017, který zabil nejméně 10 lidí včetně 5 diplomatů ze Spojených arabských emirátů a zranil více než 18 lidí.

Soud dále k důkazu provedl článek uveřejněný na stránkách organizace Amnesty International ze dne 01.06.2016, nazvaný jako „The Millions Left Behind in Afghanistan“, ve kterém bylo mj. uvedeno, že konflikt v Afghánistánu v posledním roce zesílil, a to kvůli oživení Talibánu a odchodu mezinárodních vojsk. Vzrůstající násilí si vyžádalo na obyčejných Afgháncích zničující ztráty.

Soud dále provedl k návrhu žalobce důkaz zprávou United Nations Refugee Agency s názvem „UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan“ ze dne 19.04.2016, a to částí III. bodem A čísl. 13 písm. b) této zprávy zabývající se členy menšinových národnostních menšin, konkrétně Hazáry. Hazárové čelí přetrvávající společenské diskriminaci, stejně jako cílenému vydírání prostřednictvím nelegálního zdanění, nuceného náboru, nucené práci a rovněž i fyzickému zneužívání. Již v minulosti byli Hazárové marginalizováni a diskriminováni Paštuny. Ačkoliv od pádu režimu Talibánu v roce 2001 bylo zaznamenáno, že došlo k významnému ekonomickému a politickému pokroku, v nedávné době došlo k významnému nárůstu obtěžování, zastrasování, únosů a zabíjení Hazárů ze strany Talibánu a ostatních protivládních sil.

Dále soud provedl dokument ze dne 16.08.2016, zpracovaný Ministerstvem zahraničních věcí ČR, nazvaný „Afghánistán: Bezpečnostní situace – doporučení k cestám“, který je stále v platnosti. V něm je mj. uvedeno: „*Ministerstvo zahraničních věcí ČR důrazně*

nedoporučuje občanům ČR z důvodu dlouhodobě zhoršené bezpečnostní situace, trvalé hrozby teroristických útoků protivládních organizací a vysokého rizika únosů cestovat do Afghánistánu. Žádný region v Afghánistánu nelze považovat za bezpečný. Bezpečnostní situace je nestabilní a nepředvídatelná v celé zemi. Hrozby útoků, které mohou být jak cílené, tak náhodné, se trvale objevují po celé zemi. Schopnost afghánských státních a bezpečnostních složek udržet stabilitu a zajistit bezpečnost místního obyvatelstva i zahraničních návštěvníků je stále omezená.“

Soud následně posuzoval, zda může v nyní řešeném případě přistoupit k provedení nových důkazů o bezpečnostní situaci v Afghánistánu ve světle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle tohoto ustanovení lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“ S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. červenci 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.

Soud přitom dospěl k závěru, že další důkazy zohledňující bezpečnostní situaci v Afghánistánu jsou přípustné, neboť je povinen v této věci vydat rozhodnutí obsahující úplné a ex nunc posouzení předmětné věci, tj. na základě přímého účinku čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice.

Doplněním dokazování soudem se přitom zabýval již v minulosti Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.04.2005, č.j. 5 Afs 147/2004-89, v němž vyslovil, že „(...) ustanovení § 77 s.ř.s. zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také právo soudu důkazy provedenými a hodnocenými nad rámec zjistit nový či jiný skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce a porovnat jej s užitou právní kvalifikací, kdy soud není vázán ani důkazními návrhy a může provést i další důkazy k úplnému přezkoumání i co do stavu skutkového. (...) Bude-li soud dokazování doplňovat, tzn. provádět důkazy nové, v předchozím řízení neprovedené, musí dbát především toho, aby jím prováděné důkazy směřovaly ke skutkovému stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (...)“

I v případě doplněného dokazování soudem bylo upuštěno od požadavku na přeložení dokumentů z anglického jazyka do jazyka českého. Žalobce proti takovému postupu nevznesl žádné námitky.

Z těchto zpráv soud provedl důkaz výňatky zprávy Valného shromáždění OSN - Rady bezpečnosti ze dne 13.12.2016 (str. 4 – oddíl B – Bezpečnost), v níž se hovoří o zhoršení situace mezi afghánskými bezpečnostními silami a Talibánem v období ledna až října 2016. Konkrétně je zde uvedeno, že ve sledovaném období se bezpečnostní situace dále zhoršovala v důsledku zintenzivnění ozbrojených střetů mezi afghánskými

bezpečnostními silami a Talibánem. Celkově vzrostlo množství ozbrojených střetů v období od ledna do října roku 2016 o 22 % oproti roku 2015. Toto číslo přitom dosáhlo svého nejvyššího bodu od roku 2007, kdy OSN počalo tyto střety zaznamenávat, a překonalo předcházející rekordní rok 2011.

Dále jde o novější zprávu Valného shromáždění OSN - Rady bezpečnosti ze dne 03.03.2017, opět oddíl B – Bezpečnost na str. 3, která vypovídá o zhoršování bezpečnostní situace během roku 2016 až do roku 2017. Mj. se zde uvádí, že „(...) obecná bezpečnostní situace se nadále zhoršovala po celý rok 2016 až do roku 2017. OSN zaznamenalo 23.712 bezpečnostních incidentů, což je téměř 5 % nárůst ve srovnání s rokem 2015 a vůbec nejvyšší číslo zaznamenané UNAMA za jeden celý rok. Zatímco boje stále převládaly obzvláště v pěti jižních a východních provinciích Helmand, Nangarhar, Kandahár, Kunar a Ghazni, kde bylo zaznamenáno přes 50 % všech incidentů, konflikt se rozšiřoval v dalších směrech se zvyšující se aktivitou Talibánu v severním a severovýchodním Afghánistánu.“

Soud dále provedl důkaz i zprávou „Afghanistan – Protection of Civilians in Armed Conflict (Annual Report 2016, vydána v únoru 2017)“, v níž je na str. 6 zobrazen diagram znázorňující procentuální rozdělení přičitatelnosti civilních obětí k jednotlivým silám konfliktu, z nichž více než 60 % je přičitatelných protivládním silám, zejm. Talibánu. Na straně 7 této zprávy je uvedeno, že v období od 01.01.2016 do 31.12.2016 UNAMA připsala 6.994 civilních obětí protivládním silám, tj. dvouprocentní nárůst oproti roku 2015. Z celkového počtu civilních obětí připsaných protivládním silám v roce 2016 přitom UNAMA připsala 4.953 civilních obětí Talibánu.

Soud provedl k důkazu i novější zprávu „Afghanistan – Protection of Civilians in Armed Conflict (Annual Report 2017, vydána v únoru 2018)“, v níž je na str. 4 zobrazen diagram znázorňující procentuální rozdělení přičitatelnosti civilních obětí k jednotlivým silám konfliktu. 65 % je přičitatelných protivládním silám. Talibánu je přičítáno celkem 42 % z množství všech civilních obětí v daném období, což činí celkem 4.385 civilních obětí přičítaných Talibánu.

Soud provedl důkaz i zprávou United Nations Refugee Agency s názvem „UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan“ ze dne 19.04.2016. Soud ji přitom již prováděl k návrhu žalobce jako důkaz, co do prokázání situace hazárské menšiny na území Afghánistánu (str. 76 zprávy). V oddílu B této zprávy (str. 14 - 15) se hovoří o bezpečnostní situaci v Afghánistánu a vlivu na civilní obyvatelstvo. Bezpečnostní situace v Afghánistánu zůstává nepředvídatelná s tím, že civilisté nesou břímě tohoto konfliktu. Následkem stažení mezinárodních vojenských sil v roce 2014 přinesl rok 2015 zesílení tohoto konfliktu, obzvláště ve druhé půlce roku spolu se zhoršením bezpečnostní situace v celé zemi oproti roku 2014. Talibán vykonával kontrolu nad zvyšujícím se počtem oblastí, dokonce dočasně i nad hlavním městem provincie Kunduz, a to v září 2015. Konflikt postupně zasahuje všechny části země, přičemž i jeho charakter se od roku 2014 změnil. Ode dne dokončení stažení mezinárodních vojenských sil na konci roku 2014 pak došlo k nárůstu počtu útoků včetně komplexních a sebevražedných útoků, stejně jako cíleného a záměrného zabíjení. Docházelo k přímému napadání checkpointů afghánských bezpečnostních složek a menších posádek.

Soud rovněž provedl důkaz nizozemskou zprávou Ministerie van Buitenlandse Zaken „County of Origin Report on Afghanistan“ z listopadu 2016, v níž je mj. popsána na str. 44 situace v provincii Kandahár, z níž žalobce dle svého tvrzení pochází. O této provincii se uvádí, že je jednou z nejvíce násilných provincií v jižním Afghánistánu a zodpovídá se za velkou míru bezpečnostních incidentů v zemi. V této oblasti probíhají četné vojenské operace a ozbrojené střety mezi nevládními silami a afghánskými bezpečnostními složkami. Kandahár je centrum, ve kterém Talibán vznikl. V roce 2015 a 2016 se zde odehrávaly pravidelné bezpečnostní incidenty. Nejčerstvějším útokem byl sebevražedný útok ze strany Talibánu na kandahárském letišti dne 09.12.2015, při kterém bylo zabito 37 civilistů. V říjnu roku 2015 Američané zničili dva důležité tábory Al-Káidy v Kandaháru.

Žalobce při jednání především zdůraznil nepříznivou bezpečnostní situaci v Afganistánu. Uváděl obdobné skutečnosti jako v žalobě. Jeho návrat do země původu by znamenal jeho přímé ohrožení na životě. Žalobce odkázal na řadu dokumentů, které předal svému právnímu zástupci. Osobně je neměl při jednání sebou, a proto nenavrhoval žádné jiné důkazy, než ty označené v žalobě. K provedení dokazování neměl žádné námitky a souhlasil s ním.

VI.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Soud se nejprve věnoval přezkumu námitky, že žalobou napadené rozhodnutí bylo neurčité, neboť žalobce nebyl dostatečně identifikován (čímž měl zjevně na mysli neuvedení jeho místa trvalého pobytu). Neurčité bylo i z důvodu, že ve výroku není uvedeno kompetenční ustanovení. Tyto námitky shledal soud nedůvodnými.

Podle ustanovení § 68 odst. 2 věty druhé správního řádu *účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem.*

Podle ustanovení § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu *údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.*

V tomto ohledu je třeba souhlasit s žalovaným, že žalobce nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ustanovení § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným.

Jak přitom dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 10.09.2015, č.j. 7 Azs 166/2015-48: „(...) *smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samouúčelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně brozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. Tak tomu ovšem v posuzované věci zjevně nebylo a netvrdil to ani sám stěžovatel. Uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně postačující pro identifikaci stěžovatele. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nevyvstala jakákoliv pochybnost o tom, že je stěžovatel jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností.*“ V posuzovaném případě nastala zcela totožná situace, přičemž zdejší soud neshledal důvod, proč by se měl od citovaného závěru Nejvyššího správního soudu odchýlit.

Pokud se týká absence kompetenčního ustanovení v žalobou napadeném rozhodnutí, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.01.2012, č.j. 3 Ads 96/2011-118. V něm je mj. uvedeno: „*Ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 s. ř. jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje (označení orgánu, který ve věci rozhodoval, označení účastníků řízení a příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí), které se obecně nazývají záhlavím či návětím rozhodnutí, tak samotný výrok, příp. výroky rozsudku. Přitom každý z těchto údajů má různou relevanci a v návaznosti na to, jsou na ně kladeny různé požadavky na pregnantnost jeho vyjádření. Zatímco na samotný výrok (výroky) či na označení účastníků řízení jsou kladena velmi přísná měřítka, tak u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak již není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem (srov. VEDRAL, J. Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2006. s. 401-405).*“ Žalovaný sice ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení však nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Toliko poukazoval na formální vadu rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené ovšem tato vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce dále namítal, že žalovaný porušil jeho právo vyplývající z ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť se nevypořádal s jeho připomínkami. Žalobce přitom své připomínky uvedl po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Soud z obsahu správního spisu ověřil, že byl žalobce k seznámení se s poklady rozhodnutí řádně vyzván prostřednictvím předvolání ze dne 17.10.2016. K seznámení se s podklady se osobně dostavil dne 19.10.2016. Z Protokolu o seznámení se s poklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany vyplývá, že žalobce k předkládaným podkladům uvedl: „Většinou zprávy těchto organizací nejsou 100 % skutečné. Situace každé národnosti a jednotlivých osob v Afghánistánu je individuální. Organizace ve svých zprávách píše, že se jedná o obecnou situaci. Samozřejmě skrze zprávy získávám informace o situaci v Afghánistánu, například před týdnem tam byl sebevražedný atentát.“ K dotazu žalovaného, zda chce žalobce uvést nějaké další skutečnosti či informace, které by měl vzít při posouzení jeho žádosti v potaz, poté mj. uvedl, že ohledně své osoby nedisponuje ničím zajímavým. Dle názoru soudu vyjádření žalobce k podkladům pro rozhodnutí tedy neobsahovalo žádné odlišné skutečnosti, než žalobce uváděl již v rámci svého pohovoru, tj. situaci v Afghánistánu nepovažoval za bezpečnou. Žalovaný se přitom právě otázkou bezpečnosti v zemi původu žalobce v napadeném rozhodnutí zabýval. Bezpečnostní situaci v Afghánistánu nevyhodnotil jako důvod, pro který by měla být udělena doplňková ochrana. Z uvedeného je patrné, že se žalovaný neztotožnil s názorem žalobce ohledně bezpečnostní situace v zemi jeho původu. Není tedy podstatné, zda žalovaný výslovně zmínil reakci na vyjádření žalobce, když tato vyplývá komplexně z odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Soud následně přistoupil k posouzení samotné podstaty podané žaloby. Žalovaný se v předmětné věci zabýval podmínkami pro prodloužení doplňkové ochrany. Právní úprava institutu doplňkové ochrany je obsažena v ustanovení § 14a (udělení doplňkové ochrany) a ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu (prodloužení doplňkové ochrany).

Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu v rozhodném znění platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14a odst. 2 citovaného ustanovení se pak za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo

vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu v rozhodném znění platí, že *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*

K výkladu těchto ustanovení krajský soud poukazuje zejména na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2008, č.j. 5 Azs 50/2008– 62) je k udělení doplňkové ochrany třeba kumulativně splnit veškeré podmínky stanovené v ustanovení § 14a zákona o azylu. Žadatel (1) nesmí splňovat podmínky pro udělení azylu, (2) musí se nacházet mimo zemi svého původu, (3) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba) (4) vážné újmy, (5) nemůže využít nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule. Možnosti žadatele prokázat relevantní existenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany jsou nepochybně omezené. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku z 16.04.2015, č.j. 5 Azs 157/2014–54 uvedl, že není povinností žadatele o azyl, aby své pronásledování prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele vyvracejí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2005, č.j. 6 Azs 235/2004-57). Pokud ani po doplnění dokazování nebude možné tvrzení stěžovatele doložit nebo vyvrátit, žalovaný bude povinen z takového tvrzení vycházet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.09.2008, č.j. 5 Azs 66/2008-70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS).

K výkladu ustanovení § 53a odst. 4 zákona o azylu je třeba především poukázat na to, že jeho konstrukce je založena na klauzuli *rebus sic stantibus*, tj. zásadní či podstatné změně rozhodných okolností. Korespondující právní úpravu Společného evropského azylového systému (tzv. SEAS) představuje čl. 16 odst. 1 a 2 nové kvalifikační směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (dále jen „kvalifikační směrnice“), podle něhož platí, že *státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti přestávají být osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu, jestliže okolnosti, které vedly k přiznání statusu doplňkové ochrany, přestanou existovat nebo se změní do té míry, že ochrany již není třeba. Při uplatňování odstavce 1 přiblíží členské státy k tomu, zda je změna okolností natolik významná a dlouhodobá, že osoba, která má nárok na doplňkovou ochranu, již není vystavena reálnému nebezpečí vážné újmy.*“ Předmětné ustanovení zákona o azylu je proto na místě eurokonformně interpretovat tak, že trvají-li důvody, pro něž byla doplňková ochrana

udělena, nebo nenastanou-li důvody uvedené v ustanovení § 17a téhož zákona, ministerstvo na žádost osoby požívající doplňkové ochrany podanou nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na niž byla udělena, doplňkovou ochranu i opakovaně prodlouží, vždy nejméně o 1 rok, a současně prodlouží dobu platnosti průkazu oprávnění k pobytu. Závěr o tom, že důvody vedoucí k přiznání doplňkové ochrany již netrvají, musí být opřen o koherentní, přezkoumatelnou a logickou argumentaci založenou na detailní znalosti aktuálních poměrů v zemi původu a jejich srovnání se stavem, který byl hodnocen jako odůvodňující přiznání doplňkové ochrany. K tomu soud poukazuje i na doktrinální názor uvedený v komentářové literatuře, podle něhož *„je presumováno udělení doplňkové ochrany do doby, než je prokázán opak. Trvání důvodů pro udělení doplňkové ochrany je prokazováno v řízení o prodloužení pobytového oprávnění. Zákon vymezuje důvody, které jsou v tomto řízení přezkoumávány, jako důvody, pro které byla doplňková ochrana udělena (ex lege je zjišťováno, zda stále trvají). Ministerstvo vnitra při přezkumu přiblíží ke konkrétním důvodům, které byly zjištěny v řízení původním. Je možné uvažovat situaci, kdy by se konkrétní důvody, které vedly k udělení doplňkové ochrany, změnily. Cizinec by se ale stále pohyboval v rámci stanoveném § 14a AZ, resp. 14b AZ, a vzhledem k formulaci výroku o udělení doplňkové ochrany (doplňková ochrana podle § 14a se uděluje) lze dovozovat, že i při změnách konkrétních okolností by bylo možné prodloužit oprávnění pobytu v řízení o prodloužení tohoto oprávnění (toto lze dovozovat i z níže citovaného rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2009 sp. zn. 9 Azs 36/2009)“* (viz k tomu Honusková, V. Komentář k zákonu o azylu, In. ASPI).

V předmětné věci byly podmínky pro udělení doplňkové ochrany vyhodnoceny již v prvotním a druhotném rozhodnutí žalovaného o udělení doplňkové ochrany žalobci na dobu 24 měsíců. Konflikt v Afganistánu byl vyhodnocen jako natolik závažné riziko, které naplňovalo podle závěrů žalovaného podmínky vážného nebezpečí újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Žalovaný naproti tomu nepovažoval za důvod pro udělení doplňkové ochrany hazárskou národnost žalobce. Přesto však tyto skutečnosti byly již v prvotním řízení zjištěny a žalovaný s nimi byl nepochybně obeznámen. Proto se podle názoru soudu žalovaný nemůže zbavit povinnosti vypořádat se s těmito skutečnostmi v řízení o prodloužení doplňkové ochrany jen s poukazem na to, že žalobce tyto skutečnosti již opětovně neuvedl v protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Jde-li o příslušnost žalobce k národnostní menšině Hazárů, žalovaný se vyjádřil v tom smyslu, že nejsou cíleně pronásledováni a diskriminováni ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek na území Afghánistánu. To se však neshoduje se závěry zprávy UNHCR z dubna roku 2016, dle které Hazárové v Afghánistánu čelí přetrvávající společenské diskriminaci a cílenému vydírání prostřednictvím nelegálního zdanění, nuceného náboru, nucené práci a rovněž i fyzickému zneužívání. Ze zprávy rovněž vyplynulo, že došlo k významnému nárůstu obtěžování, zastrasování, únosů a zabíjení ze strany Talibánu a ostatních protivládních sil. S ohledem na citované zprávy, má soud za to, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s tvrzením žalobce, že se hlásí k národnostní menšině Hazárů. Především nezhodnotil všechny dostupné informace, jež se touto problematikou zabývají a nehodnotil ani, zda se žalobce vůbec v zemi původu může domoci efektivní ochrany státu. Neučinil tedy žádnou přezkoumatelnou a relevantní úvahu o tom, zda žalobci s ohledem na tuto skutečnost nehrozí v zemi původu vážná újma,

V posuzované věci je však také třeba vycházet z právní úpravy v nové kvalifikační směrnici. Čl. 15 odst. 1 písm. c) kvalifikační směrnice uvádí, že *vážnou újmu se rozumí vážné a individuální ohrožení života nebo nedotknutelnosti civilisty v důsledku svévolného násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu*. K výkladu tohoto ustanovení kvalifikační směrnice krajský soud připomíná, že je třeba odlišit tzv. obecné a individuální riziko hrozby nebezpečí vážné újmy žalobci v případě návratu do země původu. Jak uvádí příručka EASO k výkladu tohoto článku kvalifikační směrnice *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU) A judicial analysis* (přístupné na <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/Article-15c-Qualification-Directive-201195EU-A-judicial-analysis.pdf>), je při výkladu podmínek pro udělení doplňkové ochrany třeba zachovat tzv. holistický přístup, tedy podrobné a komplexní vyhodnocení všech rozhodných skutečností a jejich souvztažností, které vytváří azylový příběh uprchlíka. V posuzované věci bylo udělení doplňkové ochrany žalobci odvislé od vyhodnocení obecných rizik situace v Afghánistánu, které nebyly žalovaným nikterak výslovně vztaženy k osobě žalobce. Přitom žalobce – jak žalovaný správně v napadeném rozhodnutí zdůraznil – nepochybně z dnešního pohledu nemá status zranitelné osoby, a přesto žalovaný dovodil, že potřeba udělení doplňkové ochrany byla dána. Pak ovšem bylo jeho povinností i z pohledu principu legitimního očekávání v řízení o prodloužení doplňkové ochrany prokázat, že bezpečnostní situace v Afghánistánu se natolik zlepšila, že žalobce v případě svého návratu do vlasti nebude vystaven riziku vážné újmy.

Soud v předmětném řízení ve vztahu k této otázce provedl doplnění dokazování a s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice přihlédl i k novým zprávám o zemi původu, které žalovaný neměl a nemohl mít při svém rozhodování k dispozici. Soud přitom provedl k důkazu, jak zprávy o zemi původu, jež v žalobě navrhoval sám žalobce, tak rovněž ty, které si soud obstaral z vlastní iniciativy za účelem vyhodnocení aktuálních poměrů v zemi jeho původu. Soudu je totiž z jeho úřední činnosti známo, že ve skutkově totožných věcech žadatelů o prodloužení doplňkové ochrany z Afghánistánu posuzoval žalovaný v období vydání napadeného rozhodnutí otázku poměrů v Afghánistánu nedostatečně, když aktuální zprávy o zemi původu nepodporovaly závěry, k nimž dospěl v napadeném rozhodnutí žalovaný (k tomu srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 26.10.2017, č.j. 33 Az 3/2017-91).. Soud přitom již nepovažoval za nezbytné provádět žalobcem navrhované důkazy články ze zpravodajských serverů www.idnes.cz a www.bbc.com, neboť jejich provedení by bylo s ohledem na množství zpráv mezinárodních organizací o zemi původu již zcela nadbytečné.

Dle názoru soudu výsledek provedeního dokazování nepotvrzuje závěr žalovaného o tom, že došlo ke změně poměrů, na základě níž by již nebylo možné žalobci přiznat doplňkovou ochranu. Je tomu tak především proto, že všechny zprávy vztahující se k období 2015 – 2017 hodnotí obecnou situaci v Afghánistánu jako špatnou s tím, že se spíše zhoršuje, přičemž značné riziko hrozí civilnímu obyvatelstvu. Jako nebezpečná oblast byla rovněž hodnocena i oblast Kandaháru, ze které žalobce pochází a kde jako dítě s rodinou žil, což je v rozporu se závěry žalovaného o tom, že v této části země je situace klidná. Jakkoliv stávající podoba konfliktu v Afghánistánu nemusí být charakterizována jako totální konflikt, nelze na druhé straně tento poznatek zjednodušit do té podoby, že by útoky protivládních organizací (Talibán, Islámský stát) v Afghánistánu probíhaly pouze v okrajových oblastech země. Rovněž tak ani nelze dovozovat, že by jednoznačná

(podstatná) většina území byla pod efektivní kontrolou centrální vlády a jejích bezpečnostních složek. Soud ani nepovažuje za příliš možné či přesvědčivé srovnání se situací na Ukrajině, kde se konflikt týká skutečně pouze okrajových oblastí (Doněcká, Luhanská oblast) a je prostorově poměrně jasně vymezen. Při srovnání podkladových informací, které k bezpečnostní situaci měl žalovaný k dispozici v prvotním a druhotném řízení a při vydání napadeného rozhodnutí představuje hlavní rozdíl skutečnost, že došlo ze strany afghánských vládních sil k převzetí kontroly nad Kábulem a mezinárodní kontingent (ISAF) již v Afghánistánu nepůsobí. Jakkoliv je tento poznatek pravdivý, je zapotřebí se zabývat podrobněji otázkou, do jaké míry je efekt odchodu mezinárodních sil na bezpečnostní situaci v zemi pozitivní, anebo též negativní. Žalovaný tuto úvahu objektivně neprovedl a místo toho vycházel ze zcela zjednodušujícího názoru, že po převzetí kontroly vládními silami je v Afghánistánu v převážné většině území zaveden pořádek a problémy jsou pouze lokálního charakteru. Od toho se odvíjí i závěr žalovaného o tom, že újma by v daném případě byla přičitatelná soukromým osobám, a nikoliv státnímu původci. Vzhledem k charakteru konfliktu mezi protivládními silami a afghánskými bezpečnostními složkami je podle názoru soudu skutečně hraniční a sporné, zda mohou či nemohou být protivládní síly nestátními původci pronásledování.

Při srovnání nosných důvodů prvotních dvou rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany a nyní napadeného rozhodnutí soud nepovažuje zjištěný skutkový stav především s přihlédnutím k provedenému dokazování za natolik odlišný, aby o tuto skutkovou úvahu bylo možno opřít jednoznačný závěr, že obecná rizika návratu žalobce do země původu jsou o tolik menší, že již neodůvodňují potřebu doplňkové ochrany. Na tom podle přesvědčení soudu nemůže nic změnit ani žalovaným namítaný rozsudek *A. M. proti Nizozemí* (stížnost č. 29094/09), v němž ESLP dospěl k závěru ohledně obecné situace v Afghánistánu, že by samotné navrácení jednotlivce (a priori, tedy obecně bez přihlédnutí k jeho individuálním rizikům) představovalo nebezpečí zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy (zákaz nelidského zacházení a mučení). Jakkoliv soud reflektuje tyto judikатурní závěry a má za to, že mají být ve věci v obecné rovině zohledněny, je tak třeba učinit v konfrontaci s komplexním vyhodnocením aktuálních zpráv o zemi původu, které musí být založeno na propojení úvahy o obecných a individuálních rizicích (hazárská národnost aj.), která žalobci mohou hrozit.

Soud se ztotožnil s názorem žalobce i v namítané nepřezkoumatelnosti závěru žalovaného o možnosti vnitřního přesídlení. Dospěl-li žalovaný k závěru, že nejsou splněny podmínky pro poskytování doplňkové ochrany žalobci, měl se podrobně zabývat otázkou možnosti přesídlení v rámci země původu, a to tím spíše, že některé zprávy označují domovskou provincii Kandahár za nebezpečnou oblast, kde se opakovaně objevují útoky ze strany Talibánu. Žalovaný pouze odkázal na skutečnost, že žalobce má možnost se přestěhovat do jiné části Afghánistánu, například do Kábulu, což je sice relevantní úvaha, ale sama o sobě nedostačuje k tomu, aby napadené rozhodnutí bylo v této otázce přezkoumatelné a dostatečně zdůvodněné.

S ohledem na výše uvedené nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

VII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce měl ve věci plný úspěch, a přísluší mu proto právo na náhradu nákladů řízení před krajským soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl (neboť napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vráceno zpět k dalšímu řízení).

Za účelně vynaložené náklady vzal soud mimosmluvní odměnu zástupce žalobce za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava právního zastoupení, písemné podání žaloby) po 3.100,- Kč podle ustanovení § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném v rozhodné době). Za úkon písemného doplnění žaloby zdejší soud nepřiznal žalobci odměnu, neboť žaloba má být podána již jako zcela perfektní a nelze ji dále v návaznosti na přiznání odměny dále doplňovat. Za úkony právní služby to činí celkem 6 200 Kč, k čemuž je nutné připočít hotové výdaje po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, což činí dohromady částku ve výši 6 800,- Kč. Tato částka se dále zvyšuje o DPH 21 %, neboť právní zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Celkové náklady řízení tak dosáhly výše 8 228 Kč.

Ve smyslu ustanovení § 58 odst. 2 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve výroku III. tohoto rozsudku o odměně tlumočníka ustanoveného usnesením zdejšího soudu ze dne 23.03.2018, č.j. 32 Az 3/2017 – 62. Soudem ustanovenému tlumočnickovi tedy soud přiznal dle ustanovení odměnu za tři hodiny tlumočení z jazyka paštského z výšenou o 50% za jazyk, tj. celkem 1 575 Kč, dále náhradu za ztrátu času za 4 hodiny cesty ve výši 1 400 Kč a cestovné z Ostravy do Brna a zpět ve výši 1 700 Kč. Tato částka se dále zvyšuje o DPH 21 %, neboť tlumočník doložil, že je plátcem této daně. Celkem soud přiznal tlumočné ve výši 5 657 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie

V Brně dne 29. března 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.